

Nr 465.

Av herr **Jonsson** i Skedsbygd m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 219, angående förbättring av landsbygdens telefonförhållanden.

I proposition nr 219 har Kungl. Maj:t föreslagit åtgärder till vissa förbättringar i landsbygdens telefonförhållanden. Förslagen avse bland annat utökning av frisantalsförmånerna och utvidgning av frikretsområdena. Varje förslag till förbättring i dessa avseenden bör hälsas med tillfredsställelse. Under nuvarande förhållanden är det i många fall avsevärt dyrare att åstadkomma telefonabonnemang å landsbygden än i städerna och andra tätorter. Genom utvidgande av frikretsarna sker i detta avseende en betydande förbättring, enär telegrafverket bekostar uppsättande och underhåll av erforderlig stolplinje, som annars åvilar den enskilde abonnenten. Emellertid kunna i vissa fall erinringar göras mot den indelning i frikretsområden, som alltjämt förefinnes. Härigenom komma alltfört abonnenterna i vissa områden att bli avsevärt sämre lottade än i andra sådana. Speciellt torde så vara fallet i gränstrakterna mellan olika handelsområden eller, när det gäller de administrativa förhållandena, mellan olika län. I ett sådant område, som ofta omfattar olika delar av två län, har befolkningen icke den förmån att kunna utnyttja de fria samtalen som inom andra frikretsområden med centrum i länsstaden. Redan den administrativa förbindelsen är i nuvarande tid av största betydelse, och befolkningen i en ort, som ej har förbindelse med den huvudort där länsstyrelse och landsting ha sina expeditioner, nödgas betala telefonavgifter för varje samtal med dessa myndigheter.

Härtill kommer, att även på det ekonomiska livets område en viss centralisering ägt rum under de senaste åren. Näringslivets organisationer äro i regel förlagda till sådan huvudort, där de administrativa myndigheterna ha sitt säte. Följden härav blir, att även för kommersiella samtal avgift måste erläggas. Säkerligen föreligga sådana förhållanden i vissa delar av landet.

De nuvarande frikretsområdena ha i regel tillkommit på så sätt, att näriliggande abonnenter hänförs till närmaste område, utan att någon större hänsyn tagits till befolkningens egna önskemål. Så är t. ex. Vissefjärda socken i Kalmar län tilldelad Emmaboda frikretsområde. Emmaboda är beläget delvis i Kalmar, delvis i Kronobergs län, och området ifråga om-

fattar vissa delar av dessa båda län. Givetvis har befolkningen å ömse sidor om gränsen mycket ringa om ens någon nytta av de fria samtalen över länsgränsen. Vissefjärda socken är genom Kalmar—Emmaboda järnväg förbunden med Kalmar och anser Kalmar stad såsom huvudort. Här finnas såväl länsstyrelsens som landstingets expeditioner, varjämte såväl jordbrukets som skogsbrukets organisationer ha sin verksamhet förlagd i Kalmar. Befolkningen nödgas erlägga avgift för så gott som alla affärssamtal på jordbrukets och skogsbrukets områden.

Emmaboda frikretsområde är ganska litet och dessutom uppdelat på två län. Ifrågasättas kan, huruvida detta område i fortsättningen bör upprätthållas. I varje fall synas talande skäl förefinnas för att samtliga abonnenter inom Vissefjärda socken, anslutna till telefonväxestationerna Bläsemåla, Bugehult, Förlångsö, Gajemåla, Ljungbylund, Skäveryd, Vissefjärda och Emmaboda beviljas avgiftsfria samtal med Kalmarområdet.

Med anledning av vad vi sålunda anfört, få vi hemställa,

att riksdagen må med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 219 uttala, att samtliga abonnenter vid telefonväxestationerna Bläsemåla, Bugehult, Förlångsö, Gajemåla, Ljungbylund, Skäveryd, Vissefjärda och Emmaboda måtte beviljas fri samtalsrätt med Kalmar taxeområde.

Stockholm den 25 april 1946.

Arvid Jonsson.

Emil Gustafson.

Ejnar Johansson.

Einar Hæggbloom.

Wald. Olsson.

G. E. Holm.
